

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' בהעלותך י' סיון תשע"ו

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 533

פנינים יקרים

בהעלותך את הנרות (ח, ב) פרש"י דרשו רבותינו מכאן שמעלה היתה לפני המנורה שעליה הכהן עומד ומטיב. בדרך מליצה אהרן היה עניו בעיניו ולא האמין שיוכל להטיב כל ישראל וצוהו השי"ת שיעלה למעלה יותר ממה שהוא וכשנמצאה על כך עלה והעלה עמו את בני ישראל. וכך כל מנהיג אינו לוקח התפקיד בעצמו, רק השי"ת מדביק בו נפשות ישראל שיצטרך להתחזק לחזק להתעלות ולהעלות גם אם שמכיר שפלותו.

ויעש כן אהרן וגו' (ח, ג) פרש"י להגיד שבחו של אהרן שלא שינה ע"כ וזה תמוה מאד וכי הוי אמינא איש כאהרן ישנה? וי"ל דהנה כתוב 'דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני', ואיתא (גיטין מג.) 'והמכשלה הזאת תחת ירך' אלו דברי תורה שאין אדם עומד על דברי תורה אא"כ נכשל בה. הכשולון בא אצל בני אדם העומדים על דעת עצמם, משא"כ בעזר שמים יכול לעזור לקיים דברי תורה בלא הכשל כלל. וזה שבקש דוד דרך שקר הסר ממני שלא אכשל בה כי תורתך חנני, וזה להגיד שבחו של אהרן שלא שינה בשום פעם שלא נכשל בה כי עשה כן בהיותו קשור לעזר שמים.

קח את הלויים מתוך בני ישראל וטהרת אותם (ח, ו) וצ"ב דהיה לו לומר מבני ישראל, אך איתא פושעי ישראל מלאים מצות כרמון כאמרו רמון מצא תוכו אכל וקליפתו זרק כי רמון יש לו תוכו טוב וקליפתו גרוע כך פושעי ישראל הפנימיות שלהם טוב לשמים אך בחוץ יש קליפות ופניות אחרות. והצדיקים שכוונתם רק לשמים מהם נדרש קח את הלויים מתוך בני ישראל שלא ישאר בהם הקליפות החיצוניות. וכה תעשה להם לטהרם הוזה עליהם מי חמאת פירוש חסדים של תשובה וכו'.

כן יהיה תמיד הענין יכסנו ומראה אש לילה (ט, ט) כאשר היה אצל המשכן כן יהיה תמיד גם בעתיד עננים שחורים יכסו את שמי בני ישראל גם אז לא נתיאש נהיה בטוחים אשר יתקיים ומראה אש לילה שמתוך הענין והערפל יראו זיקי אור העננים יחלפו וישועה תבא לנו אכ"ר.

וכי תבאו מלחמה בארצכם וגו' והרעתם בחצוצרות ונוכרתם לפני ה' אלתיכם ונושעתם מאויביכם (ט, ט) מעם מצוה זו מבואר בכתוב שמדרכי התשובה שלא יאמרו על הצרה הבאה עליהם מקרה הוא, שאם יעשו כן מוסיפין על חמאתם פשע, אלא צריכים לדעת כי מאתו יתב"ש היתה זאת להם, מצוה זו כוללת שני דברים שיכוין מחשבתו כאלו הוא בעצמו נשחט וכו' וגם שהתקיעה בחצוצרות מעורר הלב להכניעו. (מצודת דוד) **על** פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו (ט, י) כאן רמז שעל כל פעולה ותנועה שאדם עושה יאמר אי"ה, או בעזר"ה כדי ששם שמים יהיה שגור בפיו במחשבה בדבור ובעשיה כמ"ש על פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו. (שלה"ק)

עשה לך שתי חצוצרות כסף (י, ב) הגמרא (ראש-השנה כו.) מסבירה את הטעם שהחצוצרות של כסף ולא של זהב כי התורה חסה על ממונם של ישראל. וקשה הא הרי אין עניות במקום עשירות. והתירוץ מאחר והחצוצרות מטרתם לעורר על צרכיהם של ישראל. לכן יש ערך מיוחד להראות שהתורה חסה על ממונם של ישראל כדי שיחוס עלינו הבוית"ש ביותר, ודפח"ת.

עשה לך שתי חצוצרות כסף (י, ב) שתי חצוצרות להיות מחזיק את עצמו לחצי צורה. וצורה השלימה הוא עם השי"ת, וזה כסף ע"י אהבה ויראה להשי"ת כי כסף לשון כסופא, תעשה אותם לא תחוש אם יהיה קושיא עליך וכו'.

ולמסע את המחנות (י, ב) פרש"י נמצאת אתה אומר על פי שלשה היו נוסעים ע"פ הקב"ה על פי משה וע"פ חצוצרות ע"כ. מלמדנו שאם האדם חי על פי ה' ועל פי רבו ומסתכל ג"כ לעשות מעשים אשר ייטבו גם בעיני הבריות אז מתקיים בו דרשת חז"ל באבות כל שתפארת לעושהו זה הקב"ה ותפארת לו מן האדם ורק כך היא דרך ישרה שיבור לו האדם. (מנחת עוני)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א



שיחת הרא"ש ז"ע"א חו"א סוכות תש"ן פאבא לזכר ס"א

לעשות פעולות. הכרת הרגש שלו הביאה אותו לשלימות החיים שלו, להכיר שהמציאות שלו היא לא מציאות, ומעצמו הוא לא חי ולא נושם. וכשהוא מגיע לכזו דרגה של אמונה, של אמונה פשוטה, שהרבש"ע הוא שסיבב את הסיבה שהרגש שלי יהיה מפעיל, להגיע בסיבתו לתוהו ובוהו, והוא יקרין לי מהתוהו ובוהו של ששת ימי בראשית, אז אם יש לי נשימה הוא מוכרח להאמין שזו הנשימה שלו ולא הנשימה שלי.

וכאשר הוא מאמין ככה אזי הרבש"ע הוא חי וקיים. כי בלאו הכי מי יודע מי הוא. העולם חי עם רגש, עם המציאות של הרגש של עצמו. הוא יכול להיות גאון הגאונים, אבל הוא מכנה את הקדושה עם הכינויים שלו, כפי מציאות התענוג שבה הוא חי. וכאשר יש לו תענוג אזי הוא מכנה את התענוג הזה 'קודשא בריך הוא'. הוא לא מגלה את מציאות הבורא, והוא לא מזכה אותו בתואר, הוא רק מכנה. את הרגש שלו הוא מכנה 'קודשא בריך הוא'. וזה לא הקב"ה. הרי הקב"ה אינו רגש, אין לו גוף ולא דמיון כלל. ואיך אתה יכול לגשם את הרבש"ע. ומאחר, שהרבש"ע אינו גוף ואין לו דמיון כלל, אם כן מה הוא - אמונה. ובאיזה אופן האדם חי, ע"י שהבורא שהוא - סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות - מסבב הסיבות שולח לו סיבה של חיות, כמו שנאמר כל הנשמה תהלל י-ה. וממילא מן הרגש הזה שלו הוא מגיע אל הפעולות של הרבש"ע. כי מאחר שכל החיות

"רגש תשואות הושע נא" (מתוך פיוט להושענות) תשואות - מתנות. איזה רגש, ומהי המתנה? על ידי שהאדם מגיע למציאות הרגש שלו, להכרת הרגש שלו, מזה הוא מגיע למציאות הביטול שלו, ולתוהו ובוהו שלו. כי בשעה שהוא משיג שהוא רק רגש, הנאות וסיפוק, ואם כן הוא מציאות, ומכיון שכך הוא לא מציאות שיש לה חיות, רק תוהו ובוהו. נמצא שמזה שמגיע להכרת הרגש שלו, השיג ממנו עצמו את המציאות שלו שאיננה אלא תוהו ובוהו, ותוהו ובוהו אין לו חיות, ואין לו כח נשימה, ואם כן מהיכן הוא חי ונושם? ובעל כרחו יגיע להכרה שהנשימות שלו הם מהכח של הרבש"ע. ועל זה נאמר "כל הנשמה תהלל י-ה". י-ה זה דין, והיינו כי האדם הוא כולו דין, ואין לו כח הקיום, כי הוא הרי רק רגש, ורגש הוא מציאות, ואם כן מהיכן הוא לוקח את החיות, את הכח לנשום, מהרבש"ע. וזה "כל הנשמה תהלל י-ה" - מן הדינים שלו הוא משיג שהנשימה היא מהרבש"ע, מהכרת הרגש שלו הוא משיג ממנו בעצמו שיש בו כח המחיה אותו, שזה הוא האמונה.

והיינו כי הרבש"ע הוא לא מציאות. בשר ודם הוא מציאות. ולכן כל עוד שהוא מציאות אינו יכול להשיג את הבורא, כמו שנאמר "כי לא יראני האדם וחי", רק באמונה אפשר להשיג אותו. וכאשר האדם מכיר את מציאות הרגש שלו אז הוא מאמין. כי זה שהוא רגש מראה שהוא תוהו ובוהו, ואינו מציאות, ואין לו קיום, ואין לו כח

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א



המשך מעמ' קודם

שלו אינה ממנו בעצמו רק מהחיות של הקב"ה, נמצא שהוא מעצמו לא חי, והרגש שלו אינו כלום, ואם כן איך בכל זאת הוא חי - על ידי האמונה. שהוא מוכרח להאמין שהרבש"ע מסבב לו את הסיבה של חיות של אמונה, שהיא מקרינה לו הקרנות ממנו - מהתוהו ובוהו שלו - למציאות השלימות, בכדי שהוא יכיר את מציאות השלימות שלו מהשלימות של הרבש"ע. וממילא אז האדם יודע שיש בעולם "חי וקיים". כי מהיכן הוא יודע שיש חי וקיים? מי אומר דבר כזה? רק דוד המלך מצא את זה אחרי שהדבר כבר נשכח.

רק כאשר האדם מגיע לשלימות הביטול, וממנו לשלימות האמונה, אזי חדשים לבקרים אמונתך, כל נשימה היא התחדשות הבריאה, בריאה חדשה, ובכח מה הוא ה'חדשים לבקרים', ע"י ש'רבה אמונתך', על ידי שהוא עובד על הרגש ולהכיר שהוא לא מציאות, שהרי הוא תוהו ובוהו, ואם זה תוהו ובוהו אם כן מהיכן אני חי - מהאמונה. אני חי מזה שיש בי כח אמונה, והכח אמונה נותן לי מציאות הקיום על ידו, שהוא שולח לי את הסיבה לקבל את החיות. ואז הוא חי וקיים. וזוהי ג"כ הכוונה במה שנאמר "דוד מלך ישראל חי וקיים". חוץ מהרבש"ע אין מי שהוא חי וקיים, וגם דוד המלך נסתלק לבסוף. ורק מכיון שעד דוד המלך אף אחד לא ידע שיש דבר כזה 'חי וקיים', כמו היום שהעולם כ"כ ירוד שלא יודעים מזה כלל, דוד המלך אחרי כל המכאובים שלו השיג, "ואודיע אמונתך בפיי" שהוא 'חי וקיים'. ומכיוון שעל ידו נודענו שיש

חי וקיים, בזכות שהוא עבר את כל הצרות שלו ואת כל הבושות שהיו לו, והוא קיים את הבושות, דהיינו שהוא חיזק את זה בעצמו שהכל אמת, ואז הוא נהיה איש אמת, ובזה הוא נהיה הבסיס לקדושה וזכה להקרא 'חי וקיים'. ומכיון שכך, אמר לו הקב"ה, אתה הוא 'חי וקיים' כי מהיכן נודע שאני חי וקיים, ממך נודעתי שאני חי וקיים, מעכשיו אתה 'חי וקיים' כדי שיוודע ממך שאני חי וקיים. בלעדיך לא יודעים. מי יכול להשיג מה הוא. רק חולמים שיוודעים. וכי היום יודעים שיש חי וקיים? אין אחד שיוודע, אפילו התלמידי חכמים אין היום מי שיוודע שיש 'חי וקיים'. זה שהם לומדים גשמעק ויש להם הנאה בלימוד, את זה הם מכנים 'קודשא בריך הוא', ובזה הם עושים אותנו למציאות, בעוד שהוא לא מציאות. כי לא יראני האדם וחי, אין לו גוף ולא דמיון כלל. רק באמונה.

כאשר האדם משיג את המציאות שלו, שאינה מציאות. ואין לו חיות, ואין לו קיום. הוא מוכרח להאמין שיש כח שהוא נותן בו את החיות, על ידי שהוא - סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות - מסבב את הסיבות שהוא יאמין ויכיר שהוא 'חי וקיים', ועל ידו הוא 'חי וקיים'. וכאשר האדם מגיע לכך שממנו מפורסם שהרבש"ע חי וקיים זהו "רגש תשואות". כלומר, הרגש הזה הוא מה שהאדם משיג שאינו אלא רגש, והרגש הזה אינו כלום. וזו היא מתנה גדולה, כי מזה הוא משיג את בחינת 'חי וקיים'. אך ללא כל זה מי יכול לדעת מהו 'חי וקיים'.

המשך פציצים יקרים

תתקעו ולא תריעו (י' ז') שכש"תקע" כמו 'תקע אהל', 'תקעו כף' מלשון נעיצת דבר בדבר. המקרא אל העדה והנשיאים הוא להועד ולהתאחד באמצעות התקיעה המורה על התדבקות והתאחדות.

(הכתב והקבלה)

התאוו תאוה (י"א, ד') דרך השלמים לשמוח ולהודות לה' כאשר תבוטל תאוותם, והמה התאו כלומר הצמטערו ובקשו שיהיה להם עוד תאוה...

האנכי הריתי את העם הזה? (י"א, י"ב) כלומר אם אנכי הריתי את העם הזה היה מוטל עלי החוב לסבול ולישא מרחם אבל האמת הוא שאתה ה' אביהם של ישראל הוא ולכך עליך לרחם כרחם אב על בנים בכל מצב אפילו לא אמון בהם.

ותדבר מרים ואהרן במשה (י"ב, א') היינו בפניו. וא"כ למה נחשב ללשון הרע ומדוע נענשה מרים? לכן סיימה תורה והאיש משה עניו מאוד ואף שהיה בפניו לא שמע ונמצא שנחשב כשלא בפניו.

(זקן אהרן)

והאיש משה עניו מאד וגו' (י"ב, ג') הקב"ה בחר את הר סיני למקום נתינת התורה יען שהוא נמוך מכל ההרים. וצ"ב דאם כך מעלת השפלות למה לא נתן הקב"ה את התורה בעמק או במדבר. אבל הטעם פשוט הוא להיות במדרגת עמק או מדבר בלי שום מעלות ולא להתגאות, אבל להיות במדרגת הר מלא מעלות שאחרים מתגאים בהם והוא אינו מתגאה הדבר הזה הוא רבותא, וכן ענותנותו למרות גדלותו בהיותו על הר סיני ובכ"ז ראה עצמו כאלו אינו...

והאיש משה עניו מאד מכל האדם (י"ב, ג') ראה כמה גדולה מדת הענוה שלא שבחו למשה רק במדת הענוה, ואמר הכתוב מכל "האדם" כי שלשה עניים היו משה ואהרן אמרו 'נחנו מה', אברהם אמר 'ואנכי עפר ואפר', דוד המלך ע"ה אמר 'ואנכי תולעת'. נמצא שמשה עניו מכולם כי אברהם המשיג עצמו לעפר, דוד לתולעת אבל משה אמר אין אנחנו כלום, וזהו עניו מכל האדם - אד"ם ר"ת אברהם דוד משה... (שלה"ק)

מכל האדם אשר על פני האדמה (י"ב, ג') חשבונו של משה רבינו תמיד הלא כולנו נבראנו מן האדמה, וממה יש להתגאות?!

שלח לך (י"ג, ב') בענין המרגלים נודע שהולכים בדרך מסוכן לכן אמר השי"ת שלח לך שעשה מזה מצוה ושאם תהיה כוונתם לשם שמים כראוי יהיו נצולים, כך גם בכל שליחות של האדם בעולם השפל הזה שהוא דרך מסוכן וההצלח יהיה ע"י הכוונה לשם שמים - למסור נפשו בשליחותו כנ"ל. (שפת אמת) **ויקרא** משה להושע בן נון יהושע (י"ג, ט"ז) התפלל עליו י-ה יושיעך מעצת מרגלים, בתרגום יונתן מוסיף כד חמי משה ענותנותיה קרא להושע בן נון יהושע, ה' יושיעך. התרגום מחדש בזה כשראה משה את תלמידיו והנה הוא צנוע ונחבא אל הכלים. אמר י-ה יושיעך. כי בראש יושבים המכריזים על עצמם שהם גדולי הדור והצנועים נדחקים לצד וגאלצים לפעמים להכנע... על כן ברכו משה י-ה יהושיעך וכו'. (כסף נבחר)

ויקרא משה להושע בן נון יהושע (י"ג, ט"ז) כשראה משה ענותנותו של יהושע אמר לו י-ה יושיעך מעצת מרגלים: תרגום יונתן. מה ראה משה בענותנותו של יהושע? אלא כללא דמילתא כשארם קשור למדותיו קשה לו לראות דבר לאישורו כי אינו רואה רק דרך מדותיו, אך כאשר ראה משה שיהושע משוחרר ממדותיו בכח ענותנותו אמר שאחד כזה בודאי יזכה לס"ד להוושע מעצת מרגלים. (רבי אליעזר הלוי מביאלע)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

5829688 - 02 פקס: 5325477 - 02

ת.ד. 5080 ירושלים 91050



לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

